

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 617/2024-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Jozefom Dobrovičom, LL.M., advokátom, Záhradnícka 27, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Stk/6/2024 z 30. mája 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

- Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 16. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným uznesením najvyššieho správneho súdu o odmietnutí kasačnej sťažnosti ako oneskorene podanej. Napadnuté uznesenie sťažovateľka navrhuje zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správne mu súdu na ďalšie konanie. Okrem toho navrhuje, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadostučinenie 700 eur.
- Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa správnou žalobou domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, Krajského dopravného inšpektorátu č. KRPZ-BA-KDI21-56/2018-P zo 7. novembra 2019.
- Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 8Sa/6/2020 z 26. apríla 2023 žalobu ako nedôvodnú zamietol. Od 1. júna 2023 prešiel výkon súdництва v správnych veciach z krajského súdu na Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“).
- Proti rozsudku o zamietnutí žaloby sťažovateľka elektronicky podala kasačnú sťažnosť 30. októbra 2023 a listinne ju doplnila 2. novembra 2023.

5. Najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť sťažovateľky napadnutým uznesením odmietol ako oneskorene podanú. V odôvodnení rozhodnutia najvyšší správny súd zrekapituloval, že sťažovateľka sama uviedla adresu na doručovanie, ktorou bol poštový priečinok (zriadenie P. O. Box-u potvrdila aj pošta, pozn.), ku ktorému mala aktivovanú notifikačnú službu, a považoval za preukázané, že priečinok aj aktívne využívala. Rozsudok správneho súdu považoval najvyšší správny súd za doručený 23. mája 2023, keď sa súdu vrátila doručenka, podľa ktorej si sťažovateľka zásielku neprevzala v odbernej lehote. V danom prípade sa uplatnila fikcia doručenia. Sťažovateľke tak lehota na podanie kasačnej sťažnosti uplynula 22. júna 2023. Pokiaľ sťažovateľka kasačnú sťažnosť podala 30. októbra 2023, bolo to celkom zjavne po zákonom vymedzenej lehote. Podľa najvyššieho správneho súdu na účinnom doručení – i keď vo forme fikcie – nič nemení ani skutočnosť, že správny súd sťažovateľke rozsudok doručoval opakovane. Zo spisového materiálu najvyšší správny súd síce neidentifikoval dôvod opätovného doručenia, no i tak opätovné doručovanie považoval za nadbytočné. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v súdnej zbierke pod č. R67/1995, podľa ktorého platí, že od ďalšieho nadbytočného doručenia rozhodnutia nezačne plynúť nová odvolacia lehota.

6. Sťažovateľka namieta, že fikciu doručenia nemožno v jej prípade uplatniť z dôvodu, že v danom čase sa v mieste doručovania nezdržovala.

7. Ďalej namieta, že zásielku nie je možné považovať za doručenú 23. mája 2023, pretože súdu bola vrátená iba doručka, nie samotná písomnosť. Uvedené vyplýva aj z výsledku sledovania zásielky prostredníctvom portálu slovenskej pošty, kde má zásielka status „*spät' v preprave*“.

8. V ústavnej sťažnosti sťažovateľka argumentuje aj tým, že údaje na doručke ako verejnej listine sa jej podarilo relevantne spochybnit' doložením cestovných lístkov. Uviedla, že na doručovacej adrese sa nezdržovala, čo preukazuje fakt, že aj ďalšie písomnosti z 2. júna 2023 boli vrátené krajskému súdu, a preto požiadala krajský súd mailom o opätovné zaslanie písomností a tejto požiadavke krajský súd vyhovel.

9. Podľa názoru sťažovateľky sa najvyšší správny súd v napadnutom uznesení vo vzťahu k otázke fikcie doručenia nevyjadril k relevantným skutočnostiam a neskúmal všetky okolnosti a dôvody, pre ktoré si sťažovateľka zásielku doručovanú od 2. mája 2023 neprevzala.

10. Požiadavku primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľka odôvodňuje stratou dôvery v správne súdnictvo a výškou nákladov spojených s uplatňovaním jej práv.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení označených práv tým, že najvyšší správny súd nesprávne aplikoval ustanovenia Civilného sporového poriadku o fikcii doručenia, v dôsledku čoho bola jej kasačná sťažnosť odmietnutá ako oneskorene podaná.

12. Len riadne a zákonným predpisom vyhovujúce doručenie rozhodnutia má ten dôsledok, že odvolacia lehota začína plynúť osobe, ktorej je doručené (porov. rozh. 19/1968 Zbierka súdnych rozhodnutí a oznámení). Ústavný súd preto preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho správneho súdu, aby v kontexte jeho obsahu a argumentov sťažovateľky v ústavnej sťažnosti posúdil,

či odôvodnenie napadnutého uznesenia signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem a s tým spojené možné porušenie práv sťažovateľky, alebo naopak, či vzhľadom na odôvodnenie a právne závery najvyššieho správneho súdu v ňom uvedené je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

13. Sťažovateľka k ústavnej sťažnosti nepriložila napadnuté uznesenie najvyššieho správneho súdu ako obligatórnu náležitosť ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd v rámci zachovania princípu hospodárnosti a rýchlosti konania sťažovateľku na odstránenie uvedeného nedostatku nevyzýval a napadnuté uznesenie dohľadal v rámci verejne prístupného portálu ministerstva spravodlivosti. Okrem toho na posúdenie samotnej ústavnej sťažnosti si ústavný súd vyžiadaval zo správneho súdu kópiu doručanky, na základe ktorej najvyšší správny súd dospel k záveru o účinnej aplikácii fikcie doručenia rozsudku, proti ktorému sťažovateľka podala kasačnú sťažnosť.

14. Z doručanky vyplýva, že krajský súd zasielal sťažovateľke rozsudok ako listinný rovnopis elektronického úradného dokumentu vo forme úradnej zásielky na doručovaciu adresu – P. O. BOX ■, ■■■■■. Uvedenú zásielku krajský súd podal 2. mája 2023, uložená bola 3. mája 2023 a ako dátum doručenia, resp. zistenia dôvodu nedoručenia je uvedený 22. máj 2023. Informácia o nedoručení listinnej zásielky z dôvodu, že adresát ju v odbernej lehote neprevzal, bola krajskému súdu doručená 23. mája 2023. Zároveň je na tejto doručenke uvedená informácia, že zásielka bude do 30 dní skartovaná.

15. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd konštatuje, že argumentácia sťažovateľky spochybňujúca ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho správneho súdu založená na argumente o nesprávnej aplikácii ustanovení o doručovaní rozsudku vo veci samej je nedôvodná. Najvyšší správny súd pri posudzovaní lehoty, v ktorej podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, vychádzal z „prvého“ doručovania rozsudku, ktoré z dostupných listinných dôkazov v súdnom spise vyhodnotil ako účinné. Aplikácia príslušných právnych predpisov vo veci skúmania procesného postupu doručovania do vlastných rúk, fikcie doručenia a jej právnych následkov na plynutie zákonnej lehoty na podanie kasačnej sťažnosti bola najvyšším správnym súdom vykonaná ústavne súladným spôsobom a vychádza z overiteľných listinných dôkazov založených v súdnom spise. Napadnuté uznesenie je presvedčivo odôvodnené, čo v konečnom dôsledku zakladá jeho ústavnú udržateľnosť. Na veci nemení nič ani skutočnosť, že rozsudok krajského súdu bol sťažovateľke po reforme súdnej mapy opätovne doručený správnym súdom. Aj túto okolnosť najvyšší správny súd posúdil a svoj postoj k nej dostatočne odôvodnil.

16. Pokiaľ sťažovateľka argumentovala tým, že ak súdu nebola vrátená samotná zásielka, nemôže sa považovať za doručenie prostredníctvom fikcie doručenia, ústavný súd iba pre úplnosť poukazuje na právnu úpravu, ktorá bola aplikovaná i v jej veci, a to § 31a ods. 9 zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e- Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“), podľa ktorého ak ide o doručovanie listinného rovnopisu elektronického úradného dokumentu, platí, že orgán verejnej moci si odoslaním elektronického úradného dokumentu podľa odseku 1 vyhradil, že poštová zásielka, ktorej obsahom je listinný rovnopis tohto dokumentu, nemá byť vrátená; poštový podnik takú poštovú zásielku, ak ju nemožno

dodať adresátovi, zničí do 30 dní odo dňa doručenia informácie o výsledku doručenia. Postup krajského súdu bol súladný so zákonom o e-Governmente prostredníctvom projektu centrálného úradného doručovania na základe spolupráce medzi Národnou agentúrou pre sieťové a elektronické služby a Slovenskou poštou, ktorý umožňuje v plnej miere štátnym orgánom komunikovať s adresátmi, ktorí nemajú aktivovanú elektronickú schránku (m. m. I. ÚS 667/2022). Informácia o skartácii zásielky do 30 dní je koniec koncov súčasťou informácie o výsledku doručenia listinného rovnopisu nachádzajúcej sa na č. l. 83 súdneho spisu, a preto ani tento argument sťažovateľky neobstojí.

17. Aj argument o tom, že sťažovateľka sa v čase doručovania zásielky na mieste nezdržiavala, je neopodstatnený. Z napadnutého uznesenia vyplýva zistenie najvyššieho správneho súdu, že sťažovateľka má aktivovanú notifikačnú službu k svojmu poštovému priečinku, takže včas disponovala informáciou o uložení úradnej zásielky. Túto skutočnosť nespochybnila ani samotná sťažovateľka.

18. Na základe uvedeného ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietol.

19. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2024

Robert Šorl
predseda senátu